

תמונה זו (משמאל)
צולמה לפני תריסר
שנים, כאשר אנשי
„עמידר“ חגגו על
חשבון הציבור.
בשבוע שעבר חזר
הסיפור על עצמו -
וחוך סיקורו נכלא
צוות „העולם הזה“
והובלו הפקידים
לתחנת המישטה

לבלות על השבונך - אך בלי פירסומת

שירת השיכורים הפרועה הצליחה להשתיק אפילו את צלילי הריקוד ה־צורמניים, שבקצו מתוך הרמקול. במרכז האולם של בית־ההכרזה נוף ג'נוסר, שבי קיבוץ ג'נוסר על שפת הכינרת, ניצבה מקהלה המורכבת מחמישה גברים ושתי נשים, שהשמיעה שירים גסים, לעיתים גסים מאוד.

בין שיר לפזמון עבר בקבוק של קוני־יאק מיד ליד, בין הזמרים והקהל. בפניה רקדו כמה זוגות בעיניים עצומות, צמודים היטב, לצלילי המוסיקה שנשמעו בקושי. לא היתה זו מסיבת־בהימה ישראלית טיפוסית, לא היתה זו מסיבה כלל — אלא חלק מכנס־עיון של מנהלי החברה הממלכתית עמידר, שבאו לבית־ההכרזה עם צוות עובדיהם הבכירים, שאליו נלוו עובדות ומזכירות. המטרה: דיון על נושאים מיקצועיים.

אין ספק שהמנהלים, שרקדו באולם עם מזכירותיהם כסהרורים, נתנו דוגמה טובה של נימוסים ושל יחסי בוס ופקידה: כמה מהם חינרו אחר הגברות שבמקום, ריקדו וקיפצו על אף גילם המתקדם וקרחתיהם המבריקות, עד לסחרחורת ממש.

במשך שלושה ימים היתה זו חגיגה שלוחת־רסן. המנהלים העובדות שבילו את חופשת־העיון על חשבון עמידר — הממונת על־ידי משלם המיסים — יכלו

פסיכיאטר ראשי לשעבר ואליםלך גרי, מי שהיה מנהל סניף עמידר בירושלים. בתמונה באמצע: עובדות משהקות ב. חפשי את הבקבוק. בתמונה משמאל: דובר עמידר אז וגם היום, מרדכי שוצמן, מתבדר. בשבוע שעבר שוב חגגו עובדי החברה.

כך נראתה חופשת ההוללות של מנהלי ועובדות עמידר, לפני 12 שנה, בבית־הכרזה של קיבוץ ג'נוסר. בתמונה מימין: דליה דרורי, יועצת שריהשיכון, לשעבר, ד"ר ליאו מילר,

חגיגה שכזאת